



## Antidogma – Churchill üzlete az ördöggel

2014 március 20. Flag

### Szöveg méret

Mentés

- 
- 
- 

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

„Sohasem gondoltunk a békére, még abban az évben sem, amikor teljesen el voltunk szigetelve, és amikor könnyedén megkaphattuk volna a brit birodalomra nézve jelentősebb veszteségek nélkül és az önök kárára. Miért gondolnánk rá most? Hiszen a győzelem már miénk, mindhármunké”, írta Churchill Sztálinnak {...}

{...} 1944. január 24-én írta, vagyis éppen 70 éve. Ma már jól tudjuk, hogy Hitler csak Keleten akart háborút, a „**judéo-bolsevik szörnyeteg**” ellen, amely szerinte nagyobb fenyegetést jelentett az európai népekre nézve, mint korábban a mongolok, törökök, tatárok együttvéve. Nem számolt persze a „perfid Albionnal” és az angolok krónikus, zsigeri, szinte metafizikus Európa-ellenességével. Ez alkalommal a franciák elhanyagolható tényezőkk maradtak, miután két évtized alatt sem tudták kiheverni a Nagy Háborúban elszenvedett veszteségeiket. Ennek ellenére készek voltak ismét összeakaszkodni Németországgal, pusztán Lengyelország kedvéért, amelynek pedig területi engedményeket ajánlott Hitler, ha nyugton marad, és amely maga is kivette a részét Csehszlovákia feldarabolásából.



Az ország, amelynek egyébként a kelleténél mindig nagyobb volt az önbizalma, túlzottan is bízott angol szövetségeseiben, mégsem tudta elkerülni, hogy a szovjetek megszállják a keleti felét és kiirtsák a teljes katonai elitjét Katynban (a nürnbergi zsarolók ezt is a németek nyakába varrták), egyúttal lefejezve a balti államok kádérállományát is. De mindezt az angolszász szövetségeseeknek eszükbe sem jutott háborút üzeni a Szovjetunióknak, amely lerohanható, legyilkolható, elpusztítható, kifosztható, megerőszakolható öt országot a nyugati demokráciák áldásával. Ivan Majszkij, a szovjetek későbbi londoni nagykövete szerint Churchill már 1935-től kacérkodik Sztálinnal, nem törődve a legalább hétmillió áldozatot követelő ukrán holodomorral és az ugyancsak borzalmas tisztogatásokkal, majd utóbb Lengyelország és Finnország megcsonkításával sem.

Kevésbé ismert tény, de John Bull, a földrész nagy „felszabadítója” el akarta lopni a belgák és a lengyelek aranyát, miután korábban már ellopta a franciák Dakarba menekített aranyát, valamint a baltiak és a csehek aranyát is, hogy aztán Samu bácsi végül ellopja tőle az összes aranyát. Churchill egy nála is mohóbb ragadozóval árult egy gyékényen, Roosevelttel, aki a csodagyógymódként reklámozott New Deal ellenére sem tudott mit kezdeni országa 12 millió munkanélkülijével, és alig várta, hogy aranyáron fizettesse meg az európai háború kirobbantása és megnyerése érdekében kifejtett szolgálatait. Európa likvidálásával hármas cél lebegett a szeme előtt.

Mindenekelőtt Németország totális megsemmisítése, lakosságának megtizedelése (szervezett éhínség, megsemmisítő táborok, a megszállók által alkalmazott Morgenthau-terv) által, amelyről a kanadai James Bacque számolt be könyveiben. A legyőzött náci ellenség „egyéb veszteségeiről” máig sem illik beszélni (ahogyan egyébként az amerikai demokrácia napalmbombázásai során elpusztult legalább kétmillió vietnami polgári lakosról sem). Ez az általános pusztítás jórészt ugyancsak a volt politikai antiszemita, egykori Duce-rajongó, permanens

rasszista és megszállott terrorbombázó Churchill számlájára írható, aki első számú felelős volt országa teljes tönkretételének, a brit birodalom összeomlásának, a német civil lakosság ellen elkövetett szörnyeségeknek és Kelet-Európa szovjet megszállásának. De ha valaki szereti a háborút és a demokráciát, akkor nem takarékoskodik a bombákkal. Churchill? A csökönyösség (bullheadedness) mintapéldánya! Ezt Joe Kennedy, a később fatális közlekedési baleset áldozatává vált amerikai elnök apja, akkoriban országa londoni nagykövete mondja, aki szerint Churchill szerette a háborút, amelyet karrierje meghosszabbítása legfőbb eszközének tartott.

Másrészt természetesen globalistaként Roosevelttől több legyet akart ütni egy csapásra, tehát Németország mellett egész Európa minél alaposabb és szó szerinti „lerobbantására” törekedett, beleértve Angliát és Franciaországot is. Nem lehet azt mondani, hogy elkapkodta volna a háborúba való belépést, így akarván tovább gyöngíteni Angliát, hogy aztán könnyebben rátehesse kezét a gyarmataira és erőforrásaira. A háború végére persze John Bull teljesen legatyásodott, és miután „csupasz fenékké” (stripped bare) megünnepelte a győzelmet, azzal a lendülettel megszabadult Churchilltől is (akivel a felmérések szerint addigra 10 angol közül csupán egy volt elégedett), majd beleomlott a munkáspárti vörös szirének karjaiba. Ez lett a legendás flegmatizmus, a populisták korlátoltság tipikusan „british” variánsa (mi vagyunk a legjobbak) és főleg az idegen eliteknek való alávetettség következménye. 1940. július 16-án a túlzottan is angolbarát Führer javaslatot tett a brit birodalomnak a világ felosztására, abban a naiv hitben, hogy ez utóbbit még mindig Kipling szelleme élteti. Anglia azonban a háborút választotta, és ezzel együtt Európa, végeredményben pedig a fehér emberiség hanyatlását.

Ugyanakkor Roosevelttől mindenáron meg akarta erősíteni a szovjetek hatalmát, amelyben Európa megosztásának és féken tartásának biztosítékát látta. Az angolszász elitek kommunizmussal való fölötölésének első sorban a németek itták meg a levél: a történelem legnagyobb exodusa során több mint 10 millió németet üldöztek el Kelet-Európából, négy millióan pedig a szövetségesek koncentrációs táborokban pusztultak el (Lengyelországban csaknem ezer volt belőlük). A német polgári célpontokat sújtó brit terrorbombázások legalább ötvenszer annyi áldozatot követeltek, mint a Luftwaffe angoliai bevetései, miközben a német ipari potenciál 85 százaléka sértetlen maradt, hogy a háború után alkalmas legyen a rabszolgamunkára, a gyárak leszerelésére és a szabadalmak ellopására, amelyet a győztesek ipari szinten végeztek. **„Egész életében az ördöggel üzletelt: a gonoszság és az alkohol konzerválta”,** mondta De Gaulle Churchillről. Erre a fausti bizniszre azonban Európa fizetett rá. Utóbb már Mr. Bullheadednessnek is leesett a tantusz, és kijelentette: **„Nem a megfelelő disznót öltük le.”**

Gazdag István - [demokrata.hu](http://demokrata.hu)

**Tisztelt olvasók!** Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>  
- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

[www.flagmagazin.hu](http://www.flagmagazin.hu)



**Ajánló**

